

ρας, κι' όχι να τους αφήνει να εργάζονται όπως αυτοί θέλουν. Πόσες σκέψεις λυπηρές και απογοητευτικές δε γεννάει σ' έμάς τους "Ελληνες ή ήγεμονική αυτή πράξη, που αποδείχνει περίτρανα, ότι ο Νόμος είναι ανώτερος από κάθε Κυβέρνηση, φθάνει μόνο να θέλει ο Υπερασπιστής Του να τον εφαρμόζει, έστω και αν πρόκειται να διαταχθεί ο δόλος τους Υπουργούς κι' όλους τους βουλευτές κι' όλους τους υπακόους του κράτους!

ΑΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Η ΝΙΚΗ

Τ' άμειρα ρόδα μια νυχτιά έρημι έπαιταν
στη βοσκομησίμενη σ' αυ λεική ποδιά όλο χάρη,
και τώρα έμαρτυράει όν τ' ήλαιο σου,
δε με μεθύνω κάτω απ' τ' όλογο μο φεγγάρι.
Είμαι τ' ό τ' όλα νικητής κ' έξέτερος σ' αλήθεια
σκορπώ την άφροσύνη και την από τα στάδια,
ρίγας τ' ανός στηλώνονται και έρνω την τρομάρα
σ' όπ' όφ' όγα το όνειρό μου και στη δειλή λαχτάρα
Σκλάβος μου θέλω όσες ψυχές δεν πρόσπεφταν.
Στη δακρυοποτισμένη σου ποδιά, όίμενα,
τά ρόδα έμαρτυράει όν τ' ήλαιο σ' υ,
και δε μεθύνω ότ' ότε ές νικητής κανένα!

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Η «Πρωία» της Αιγύπτου δημοσίευσε
έδώ και λίγους μήνες ένα σπουδαιότατο άρ-
θρον για τα Έλευθέρια επαγγέλματα, το ό-
ποιον μεταφράσαμε στην στήλη του «Νομί-
α» μεταφρασμένο από την άγγλική συνεργά-
τη μας κ. I. P. Στανφόρντ. Το άρθρον
αυτό, που τόσο θαυμασία εφαρμόζεται και στα
δικά μας εκπαιδευτικά χάλια, και που ήμ-
πορούν να το μελετήσουν και να το λάβουν
«π' όψη τους εκείνοι που θα συνέλθουν το
χρόνον στο Α' Εκπαιδευτικό συνέδριο, για
να διορθώσουν τα χάλια αυτά, λέει τ' έξης:

—Για κανένα μας δεν είναι κοινή, ότι σή-
μερα τα έλευθέρια επαγγέλματα είναι πλημυ-
ρωμένα και ότι το Πανεπιστήμιο φρεσύνοντας
πολλούς νέους, σκορπίζει πολλά διπλώματα
και εξουσιοδοτεί πολλούς μινδρίνους.

Και το πλημύρωμα αυτό γίνεται αιτία
ένος π' όλο σοβαρού κακού. Υπάρχουνε δικη-
γόροι που άναγκασμένοι απ' τον άκούημπο

συναγωνισμό γυρίζουν σκαλίζοντας για ύπο-
θέσεις, αντί να περιμένουν ναν τοίς έρθουν,
και δεν έχουν πειρά επάνω τους εκείνο το σο-
βαρό και την αξιοπρέπεια, που μια φορά ήταν
ένα σκιάχτρο μέσα στο δικαστήριο. Επίσης
βλέπουμε γιατρούς που τη γιατρική την κά-
νουν βιομηχανία. Δεν λέμε για βλους, έννο-
είται. Δέ λείπουν και δικηγόροι και γιατροί,
που δε χωράει κακή ύποψία κ' ή πειρά παρα-
μικρή γι' αυτούς. Έκείνο που θέμε να πούμε
είνε ότι ή «struggle for life», ή βιοπάλη, όταν
είναι πολύ πολύ ζωηρή, λυγίζει τοίς χαρα-
χτήρες. Πρέπει κανείς να ζήσει!

Κύστερα απ' αυτά τα χάλια, είναι ακόμη
πολυάριθμοι οι οικογένειες που σχεδιάζουν
τοίτο το παιδί τους ναν το κάμουν δικηγόρο,
το άλλο γιατρό. Οι στραβές γνώμες έχουν,
βλέπετε, πειότερη δύναμη παρά ή Λογική! Τα
Λατινικά και τα παλιά Έλληνικά δεν
είνε ακόμη τόσο και τόσο άνθρωποι που τά-
χουν για δόγματα τρανά και δεν μπορείς
ναν τοίς πείσεις, πώς αξίζει καλύτερα να
ξέρη κανείς καλά δυό ζωντανές γλώσσες
παρά να σκοτώνεται για ν' αρπάξη μερικά ξε-
ροκόμματα απ' δυό γλώσσες πεθαμένες;

Τί γίνονται εκείνοι οι νέοι με τα τιπο-
τένια έφόδια για την ζωή, όσοι παίρνουν το
δρόμο για τα έλευθέρια επαγγέλματα — που
όνομασθηκαν έτσι για εірωνεία χωρίς άλλο,
άφ' ότ' ός έχουν τόσο άκριδες τίς έλευθεριό-
τητες;

Δέκα τοίς έκατό απ' αυτούς, εκείνοι που
έχουν άρκετή έξυπνάδα και θέληση ενεργη-
τική τα χτυπούν κάτω και τραβιούνται. Οι
άλλοι είναι δικηγόροι δίχως δίκες, καθηγητά
δίχως μαθητές, γιατροί δίχως άρρώστους.

Και που κατανοούν οι απόκληροι αυτοί;
Κυνηγούν τίς θέσεις, φιλούν ποιήες, ζητα-
νέουν, παρακαλούν, χαλώντας στον άγκα-
θερό αυτό δρόμο τη νεότη τους, την ύγεια
τους και την άνεξαρτησία τους.

Είνε βέβαιο πώς στραβά δρόμο πήραν οι οί-
κογένειες έδώ και τόσα χρόνια, δε λογαριά-
ζουν πώς άλλαξαν οι περιστάσεις, δεν ξέρουν
τί γίνεται γύρω τους. Τη έλευθέρια
έπαγγέλματα που τοίς καρφώθηκε, που
περιμένουν θάμματα απ' αυτό, είναι παλιά
κληρονομία. Είναι μια ιδέα που διάβηκε από
γενεά σε γενεά χωρίς κανείς να συλλογιστή
πώς θάρη μια μέρα που τοίτο δε θάνε πειρά
παρά ένα δόλωμα. Γι' αυτό δά το φάντασμα
ό γιός του εύπόρου καλλιεργητή άφισε την
πατρική του γη, κι' ό γιός του εύπόρου άφισε
τά γραφεία όπου είχε τη βεβαιότητα πώς θα
κερδίσει το ψωμί του, κι' ό γιός του βιομη-

χάνου παράτησε το εργοστάσιο, όπου τον
καρτερούσε μια έξαιρετική θέση!

Αν οι γονείς έσκέφτονταν καλύτερα,
αντί να κατατάζουν τα παιδιά τους στην
αξιοθρήνητα λεγεώνα της μιτροφορεμένης
κακομυριάς. Θα τα διεύθυναν σε καλύτερα
επαγγέλματα. Πόσοι νέοι που είναι τώρα μέ-
τριοι μονάχα διδάκτορες τίς νομικής και τίς
γιατρικής, και περιμέναν από τα μέσα, θα
ήσαν οι πρώτοι, οι καλύτεροι, αν εδούλευαν
σε μια χειροτεχνία; οι καλοί τεχνίτες είναι
τόσο σπάνιοι και τόσο περιζήτητοι!

Ένας καλός τεχνίτης μπορεί τώρα να
κερδίση στη Ν. Αφρική και μια δεκαριά χι-
λιάδες φράγκα το χρόνο. Ο τεχνίτης, εκτός
τούτου, αφήνει πάντα πολύ εύκολα το μέρος
που δεν το συμφέρει, αν, έννοείται, το έ-
μαθαν στο σκολείο ένα ζενγάρι ξένες γλώσ-
σες και αν, στον τόπο του, δεν το μάρανεν
το επιχειρηματικό πνεύμα και την κλίση για
ταξείδια που να ώφελούν την τσέπη του.
Ενφ ένας δικηγόρος ή ένας γιατρός που μό-
λις ζή στη δική του χώρα, τί θα κάνει όταν
ζενπειά με τα κουρέλια των Έλληνικών
και των Λατινικών;

Το μεγάλο κακό είναι που στην κοινωνία
μας, την ποτισμένη ακόμη με τίς άριστοκρα-
τικές προλήψεις, τη δουλειά των χειρών τη
θαροοίμε ξεπεσμό. Τόνειρο ενός έντιμου τε-
χνίτη, που κερδίζει άνετα τη ζήση του, δεν
είνε τάχα, ό γιός του να γράφη σ' ό κανένα
γραφέα; Δεν πεί και κάνει το παιδί του
υπάλληλο, πολύ συχνά χωρίς μέλλο, εκεί
που μπορούσε μαθαίνοντάς του τη δική του
τέχνη ναν το δώση ένα βέβαιο βιοπορισμό
και την έλπίδα να γίνει μια μέρα άρχηγός
επιχειρήσεως;

Είνε καιρός οι νοικοκυριόδες οικογένειες
να νοήσουν τα μίτια τους και να ξαναπάρουν
σε έπ' όλην τη χειροτεχνική εργασία, που
ποτέ δεν έπρεπε να ήποτιμηθί.

Ας πολλαπλασιάσουμε τα επαγγελματικά
σκολεία, όπου το επάγγελμα συμβαδίζει με
τη γενική πείτευση και λαβαίνει την άλη-
θινή της μορφή. Έτσι θα σωθούν οι νέοι
που τώρα, από την κακή διεύθυνση που τοίς
δίνουν, χάνουν να νερά τους και δεν άπαν-
τούν στο δρόμο τους άλλο από άπογοήτευση
και πικρία.

MAX.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

ΣΤΟ ΣΕΒΑΣΤΟ ΜΟΥ «ΑΛΦΕ. ΠΑΛΛΗ
ΣΤΟ ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ

Άφιερώω σ' έσένα τη μετάφρασή μου αυτή, γιατί
θαρρώ πώς το θέλει το δικίο κ' ή έλθέσει. Οι άγώνες σου
για τη γλώσσα κ' ότα σου έγραψες μαζί με τοίς άλ-
λους συναγωνιστές σου άπάνου στο ζήτημα αυτό, άνοιξαν
τη μέση της νέας γενιάς και τίς έδειξαν το δρόμο που
πρέπει να πάρει, όμω θέλει να γράψει κάτι, όμω θέλει
να δουλέψει αληθινά για το Έθνος.

Όταν κατάπιε τη μετάφραση αυτή έννοια, πώς

μονάχα ή γλώσσα που μιλάμε κ' είναι ριζωμένη μέσα μας
μπορεί να μας κάνει πάλι φανερά τα πλούσια χάλια και
τη δύναμη, που κλει ή άρχαία φιλολογία μας. Δίγη καλή
θέληση χρειάζεται για να καταλάβει κανένας, πώς τι-
ριάζει όλη ή άρχαία ποίηση με τη σημερινή γλώσσα του
λαού και πόσο συγκρατητές είναι οι δυό γλώσσες.

Κι' άκούω έννοια πώς μόνο με τέτοιες μετάφρα-
σεις μπορεί ν' αγαπήσουμε την άρχαία φιλολογία μας, ναν τη
νοήσουμε, να την κλείσουμε μέσα στην ψυχή μας, κι'
όταν άκούμε γι' άρχαίο συγγραφέα να μη θαρρούμε πώς
μας μιλάνε για κάποιο πεθαμένο ή δυσκολοχώνευτο πρά-
μα. Καλές μετάφρασεις στη γλώσσα που όλοι την ξέρουμε
και τη νοιώθουμε όποιαδήποτε συγγραφέα της περπατήνης
δόξας, θαρρώ πώς θα μπορούσαν ν' άνασταίνουν πεθαμένους
δνειρα και να κάνουν την ψυχή του λαού να σπικταχθεί
απ' άγλήκη στην όμορφη και στην αλήθεια. Για τοίτο διά-
λεξα το Λουκιανό. Νομίζω πώς ό συγγραφέας αυτός είναι
πιο κοντά στην άρχαιότητα και στην εποχή μας. Και κα-
θώς είναι ό πιο χαριτωμένος απ' τοίς σατυρογράφους θα
διαβάζεται με περισσότερη εύχαρίστηση απ' τοίς σημερι-
νούς Έλληνες, που τόσο μοιάζουν με τοίς συγχρόνους του
που σκαυρίζει. Ήθελα να μπορούσα για όσους δεν ξέρουν
καλή το Λουκιανό να κάνω μια τυπική άνάλυση του
«Τίμωνας του Μισάνθρωπου», για να δείχτε όη ή χρήση
του μεγάλου περσέγγρου και ποιητή μαζί, και ή βαθιά
ψυχολογική περσότητά του. Νομίζω κανείς πώς είχε

μποσά του το σημερινό Έλληνα όταν έγραφε για
τοίς κολακείς και χτυπούσε αλύπητα με το κεντρί της
αίτιρίας του τοίς ψευτοφιλόσοφους, τοίς ψευτοήτορες,
τοίς ψευτοποιητές κι' όλους έκείνους τοίς ήττειους τύ-
πους, που τότο πολλοί βρίσκονται και σήμερα στη χώρα
μας.

Και τώρα λίγα και για τη μετάφρασή μου. Άκολού-
θησα σ' αυτή δυό τρόπους: όπου ταιριάζει ή σημερινή
φράση με τη φράση του Λουκιανού και τη νόημα δε χα-
λάει καθόλου, έκανα μετάφραση κατά λέξη. Μά όπου
για να σώσω το νόημα ήτιν άνάγκη να ξεφύγω πολύ
λίγο απ' το κείμενο έκανα κάτι σαν παράφραση. Σε με-
ρικές μεριές θα βρεί ό άναγνώστης και κάποιες σημειώσεις
πότε φαίνονται και πότε μιλάνε τα διάφορα πρόσωπα του
διάλογου. Τις έβαλα για κείνους που δεν είναι συνειδημένοι
καθόλου με τοίς άρχαίους διάλογους, κ' έτσι σαν διαβή-
ζουν κάτι, που να μοιάζει με τη σύγχρονη κωμωδία, να
νοιώθουν γιατί και πώς μιλάει το ένα και άλλο πρόσωπο.
Και χωρίς να θέλω μ' αυτόν τον τρόπο ό «Τίμωνας» έ-
γινε κωμωδία, που νομίζω πώς μπορεί να παχτεί και
στο θέατρο.

Δεν έχω και ή φιλολογική άξιση για τη μετάφρασή
μου. Την έκανα μονάχα απ' την διπλή άγάπη για την
άρχαιότητα και για την έθνική μας γλώσσα που νοιώθω
μέσα μου και γι' αυτό την άφιερώνω σ' έσέ, σε όσους μου
κ. Πάλλη.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ